

Greyson s námi nechce mluvit. Leží v posteli a zírá na strop. Ruce á zařaté v pěsti. Miandre je pryč. Chytili ji. A my nevíme, jak ji dostat zpátky.

Theo, 13 let

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAZI

Vtrhla jsem do místnosti, překlápěla kolem Zana, abych se co nejrychleji dostala z jeho blízkosti. Byla jsem udýchaná, jako když jsem běhávala vendskými zadními uličkami a hledala stín, temné schodiště, kde bych se mohla ukrýt.

Montegue si toho všiml. Moje prudké pohyby byly vždycky podezřelé. Přestal se bavit s kroužkem mladým žen kolem sebe a zadíval se na mě. Pokývla jsem mu, zvolnila krok a vešla co nejdůstojněji doprostřed jídelny. Snažila jsem se potlačit svůj otřesený výraz. Jeho pozornost se soustředila na obdivovatelky, které mu visely na rtech.

Byli jsme v přepychovém salonku v hostinci Ballenger. Kovové lustry nad hlavami zářily mihotavým světlem svíček. Ve vzduchu se rozléhaly hlasy desítek králových poskoků, bavících se mezi sebou. Čekala jsem malou soukromou pracovní večeři s králem, ale tohle bylo spíš jako slavnost. Ale na oslavu čeho?

Truko mě minul s žejdlíky piva v rukou a já ho zastavila. „Co se děje?“

„Ty sis nevšimla? Město se začalo zdobit na Zimní svátky. Generála Banquese to potěšilo a myslí si, že to je důvod k oslavě.“ I Truko vypadal potěšeně. Možná ho tak rozpálilo to teplé pivo, anebo už se plně položil do nové role. Všechny ty výnosy z arény musely být velkým pokušením. Paxton si myslel, že se Trukovi dá věřit, ale já si tím nebyla tak jistá. Jase tvrdil, že Truko je ze všech hlav rodin v lize nej-

hamižnější, že by sebral i dudlík miminu, kdyby mu z toho mělo něco kápnout. Teď prohodil něco, že musí odnést přátelům pivo, a pokračoval dál. Zvuky oslavy mě sevřely v kruhu, v místnosti bylo nesnesitelně horko.

Takže měšťané zdobí ulice na oslavu zimního slunovratu? Měla jsme pocit, jako bych dostala ránu do žaludku.

Zapomenou na Patrei. Život půjde dál.

Měl král pravdu? Že bych si já mumlání davu špatně vysvětlila? Tělem mi proběhl odpor. Samozřejmě že generál má radost. Ale jestli loajalisté už zapomínají, co to znamená pro Lydii a Nashe? Pro ostatní Ballengerovy polapené v hoře? Zítřek mi najednou připadal neskutečně daleko. Kde je Paxton? Natahovala jsem krk, až jsem ho zahlédla v hloučku přítomných.

Vyročila jsem dál do místnosti. Uprostřed stál dlouhý stůl plný jídla, ozdobený veselými stužkami a girlandami. Ve vysokých mosazných svícnech blikaly svíce. Kolem místnosti stály další, podobně prostřené stoly pro ještě víc hostů. Na někoho, kdo si dělá starosti s penězi, Montegue rozhazoval až moc bezstarostně. Konečně jsem zahlédla Paxtona, jak se baví s Garvinem v rohu. Krátce se na mě podíval a uhnul pohledem, jako by se bál, aby to někdo nezahlédl. I já uhnula. Pořád jsem měla strach, jestli mě někdo nepozoruje. Pokud ne sám Montegue, tak někdo místo něj.

Oleez plnila korbele pivem a poháry vínem, Dinah to roznášela hostům. Zahlédla jsem tu ženy, které jsem znala z večere pořádané před několika dny, ale teď byly mnohem opulentnější našňorené. A byly tu i další, nové. Počet králových obdivovatelek zřejmě rostl spolu s jeho mocí. Aspoň jsem teď věděla, že dva lidé v téhle místnosti k jeho fanouškům nepatří – Oleez a Paxton. Možná i další se jen ukrývali za úsměvy a poslušné výrazy ze strachu o životy. Prohlížela jsem si přeplněnou místnost a přemítala, kdo je kdo – spojenci, nepřátelé, nerozhodnutí. Jsou ti lidé vyděšení a jen se snaží přežít? Věší věnce na oslavu i doma? Zapomínají na *Patrei*? *Samozřejmě, že ano, Kazji. Sama jsi ho nazývala usvědčeným zločincem, který byl popraven. Oznáмила jsi jim, že je mrtvý, vyzvala je, ať myslí na budoucnost.* Nenávidí Paxton svou roli přísluhovače stejně jako já?

Zahlédla jsem věštkyni, kterou jsem poznala na slavnosti Ballengerových. Seděla sama v rohu, jen s malým pohárem vína. Přes hlavu měla nataženou kápi, jako by se chystala každou chvíli odejít. Nebo možná, jako by chtěla zůstat nepovšimnutá, jen temný stín v koutě. To ona varovala krále, že přichází krutá zima? Věděla jsem, že její dar je opravdový. Jase mi o ní vyprávěl, když jsme se k sobě na pláni choulili pod příkrývkou.

Věštkyně mě před tebou varovala. Řekla, že přicházíš, abys mi vyřízla srdce. Měla pravdu. Ale moc to nebolelo, ne?

Bolelo to jako čert. Ale nechci ho zpátky. Nech si ho – navždycky.

A pak jsem mu rozepnula košili a políbila ho na srdce, jako bych líbala ránu. Jeho pokožka byla pod mými rty horká, zatímco moje ruce zkoumaly jiné části jeho těla. *Navždycky, Patrei*, zašeptala jsem. *Beru tě za slovo.*

Navždycky. Jak snadno jsme rozhazovali takové výrazy. Patřil nám svět. Na těch pár týdnů byl stvořený jen pro nás. Mířili jsme zpátky, abychom ustavili nové království. Založili novou rodinu.

Byl v bezvědomí. Sotva dýchal. Možná už je teď mrtvý.

A pak tu byla jiná slova, která jsem drtila pod nohama, odmítala je slyšet. Když mi Paxton řekl, že Jase žije, nic jiného jsem si nepřipouštěla. *Pět šípů, Kazí. Jeden do brudi. To nevypadalo dobře.*

Podívala jsem se na věštkyni. Pracuje teď pro krále? Věštkyně přece nemůže měnit strany – vidí, co vidí. Ale odváží se jít za ní? Spatří zase moje tajemství jako předtím? Nebo má nějaké zprávy o Jasovi?

Než jsem si to stačila rozmyslet, přešla jsem místnost. Jase té ženě říkal *Magielle*. Klekla jsem si před ni, vzhlédla ke stínům pod její kápí. Srdce mi prudce bušilo nadějí, že se od ní něco dozvím. Něco nového.

„Nechceš něco donést, *Magielle*? Další víno?“

Zpod vrásčitých víček jí zářily ledově modré oči. Stříbřité a černé vlasy jí v nezkratných vlnách splývaly podél obličejce.

Zavrtěla hlavou. „Nemůžu pro tebe nic udělat. Nevidím tváře ani jména, ale vidím zradu. Chytíš se do její smyčky.“ Natočila hlavu, jako by se mi snažila nahlédnout do myšlenek. „Střez svůj jazyk. A ještě víc svou důvěru.“